

ANTIFA

ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ
ΤΕΥΧΟΣ 25 | ΟΚΤΩΒΡΗΣ '16

COMMUNITY

στις δικές μας ειρηνικές
φασίστες δεκνάν

Antifasc
Itio
Αυτοίχειριζο
Στέλπειρο

⤴ από την antifa διαδήλωση στο Περιστέρι στις 15/10.

ΑΝ ΣΤΕΙΛΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ
ΦΑΣΙΣΤΕΣ, ΜΠΡΑΒΟΥΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ,
ΡΟΥΦΙΑΝΟΥΣ Κ' ΜΠΑΤΣΟΥΣ,
ΜΗΠΩΣ ΤΕΛΙΚΑ
"ΧΩΡΑΝΕ" ;

>> προπαγανδιστικό stencil στους δρόμους της Αθήνας απ'το antifa shalala.

> Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό

φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό. Για έντυπα, αυτοκόλλητα, επικοινωνία: antifacommunity@yahoo.gr | antifascist action: antifascistaction.west@yahoo.gr | antifa LAB: antifalab@yahoo.gr >>> www.antifalife.gr >>>www.antifascistaction-west.gr >>> www.autonomia.gr

> Αν θες να πούμε μια κουβέντα παραπάνω ή να διαλέξεις έντυπο υλικό ή αυτοκόλλητα, πέρνα τα Σάββατα 20:00-23:00 απ'το καφενείο του antifa lab στο πολυτεχνείο(είσοδος από στουρνάρη) ή τις Τετάρτες 20:00-23:00 απ'το καφενείο του antifascist action στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστερίου(καρνατίδος 166).

ΘΕΛΟΥΜΕ ΣΥΡΙΟΥΣ ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ

ΑΦΓΑΝΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Όλων μας τα αυτιά πήραν κάτι απ' τα γεγονότα με ρατσιστές γονείς να διαμαρτύρονται για την παρουσία ενός αριθμού μεταναστών-προσφύγων μαθητών σε ελληνικά σχολεία. Στο Ωραιόκαστρο, στη Λέσβο και αλλού. Δηλαδή μία αλληλουχία από δηλώσεις, κινήσεις εντυπωσιασμού και φανφάρας, που δυσκολεύει κάποιον να επιλέξει το χειρότερο. Απ' τη μία το υπ. παιδείας να παρουσιάζει κάποια μέτρα που παίρνει για «την ένταξη των προσφύγων» και «τη μύση τους στον ελληνικό πολιτισμό» ως ριζοσπαστικά και ανθρωπιστικά, ενώ με βάση ακόμα και των συντηρητικών ευρωπαϊκών θεσμοθετήσεων δεν ανταποκρίνονται σε κάτι τέτοιο, και απ' την άλλη όλον το βούρκο της ελληνικής κοινωνίας συγκεντρωμένο σε κάποιους γονείς, απ' τα «η ζωύλα μου, το παιδάκι μου», μέχρι τα «να φύγουν τα μαυράκια, μπορεί να είναι ζωσμένα με κρηκτικά». Η αλλιώς, γονείς, το υποκείμενο που παλιότερα συναντούσαμε ως «αγανακτισμένους πολίτες» ή «επιτροπές κατοίκων», να βάζουν το κράτος που χτίζει στρατόπεδα συγκέντρωσης, να διδάσκει ανθρωπισμό.

Κάποια γεγονότα μιλάνε από μόνα τους• και όποιος «κατανοεί» τις ανησυχίες των γονέων, ή απ' την άλλη όποιος πιστεύει ότι το κράτος κάνει-ό, τι-μπορεί, έχει ένα πτώμα στο στόμα.

Στην πραγματικότητα, όσοι/-ες μαθητεύσαμε και μαθητεύουμε σ' αυτά τα σχολεία, έχουμε καταλάβει ότι δεν χρειάζονταν τέτοια γεγονότα για να αναδειχτεί η σαπίλα τους. Οι αμέτρητες ώρες ανούσιας παπαγαλίας για το ηρωικό ελληνικό έθνος, η προετοιμασία για τον ανταγωνισμό με τη διπλανή

σου («αύριο-μεθαύριο μπορεί να σου φάει τη δουλειά»), οι φασίστες καθηγητές και οι στρατόκαυλοι διευθυντές, τα «πάτερ ημών» κάθε πρωί κι η παναγιά μαζί σας – κυριολεκτικά, σε κάθε αίθουσα - είναι μερικές εικόνες αυτών που μας έτρωγαν ή και μας τρώνε το χρόνο, τη διάθεση, την απλή λογική. Και οι μετανάστες/-στριες παρόντες και παρούσες τα τελευταία τουλάχιστον 25 χρόνια. Παλιότερα Αλβανοί, που πλέον, σύμφωνα με τον κύριο Φίλη, θεωρούνται μία γενιά μεταναστών/-στριών που «ήρθαν να αγαπήσουν τη χώρα μας και να συμβάλλουν στην οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδας» (sic), ύστερα Αφρικανοί, Αφγανοί, τώρα Σύριοι: σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα, τα ελληνικά σχολεία αποτέλεσαν πρότυπο μισανθρωπισμού, ρατσισμού, σεξισμού, συντηρητισμού, με παπάδες για επικεφαλής (παρά το σόου που δόθηκε τελευταία), φτοντιστηριάρχες για τοκογλύφους, και γονείς για μπάτσους.

Αυτό όμως που δεν αντέχουν, αυτό που σίγουρα δε μπορούν στην πραγματικότητα να αντιληφθούν, είναι πως όπως παλιότερα, έτσι και τώρα, μέσα στα πολυεθνικά σχολεία, απ' την Αθήνα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και αλλού, στις καταλήψεις και μέσα απ' τις καθημερινές αρνήσεις, δημιουργούνται παρές στη βάση σχέσεων που φτύνουν στα μούτρα τα ιδανικά τους. Αυριανόι εργάτες και εργάτριες, ντόπιοι και μετανάστες, που δε θα αναπολούν τα παιδικά τους χρόνια για αυτά που τους έδωσε το σχολείο, αλλά για αυτά που πήραν απ' αυτό: **μπόλικο ταξικό μίσος.**

Σε καιρούς ζόρικούς έχουμε χίλιους λόγους και χίλιες αιτίες για να είμαστε στο δρόμο.

Το Σάββατο 15/10 πεντακόσιοι/ες αντιφασίστ(ρι)ες διαδηλώσαμε στις γειτονιές του Περιστερίου. Εκεί που ήμασταν και χτες, εκεί που θα είμαστε και αύριο. Αφορμή της διαδήλωσης ήταν μια απολύτως αποτυχημένη εμπρηστική επίθεση στο χώρο του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Περιστερίου, τα ξημερώματα της Πέμπτης 29/9, από μια κλίκα φασιστών που είναι γνωστοί κυρίως από

τις κατά καιρούς μεταμεσονύχτιες αφιμαχίες τους με πόρτες και ντουβάρια χώρων του κινήματος. Αφορμή ήταν επίσης η εμφάνιση συνθημάτων της συμμορίας χ.α. σε κάποιους τοίχους και σχολεία της περιοχής, από μερικούς αφελείς νεολαίους (και όχι μόνο).

(Και) γι' αυτά διαδηλώσαμε. Την ίδια στιγμή που ήμασταν στο δρόμο οι κατά φαντασίαν εμπρηστές χάρωνταν την ανυπαρξία τους στο Διαδίκτυο, όπως άλλωστε συνηθίζουν. Οι «συναγωνιστές» τους, της συμμορίας χ.α., είχαν κρυφτεί στις τρύπες τους ή έκαναν παρέα στους ασφαλίτες που είχαν ακροβολιστεί στις καφετέριες γύρω από

την συγκέντρωση, όπως άλλωστε συνηθίζουν. Με λίγα λόγια; Εκείνη την ημέρα, κάθε τέτοια μέρα –και όχι μόνο, οι δρόμοι και οι γειτονίες είχαν το δικό μας παλμό, τις δικές μας φωνές και οι κάθε είδους φασίστες δεν φαίνονταν πουθενά.

Το Σάββατο 15/10 πεντακόσιοι/ες αντιφασίστ(ρι)ες διαδηλώσαμε στις γειτονίες του Περιστερίου. Σε κάθε γειτονιά όπου ξέρουμε καλά ότι ο φασισμός τσακίζεται στο δρόμο, μέρα με τη μέρα, στενό το στενό. Όχι μόνο για καποιες συγκεκριμένες αφορμές. Όχι μόνο για μερικούς κραγμένους ναζί. Βρεθήκαμε στο δρόμο γιατί έχουμε χίλιους λόγους και χίλιες αιτίες.

Είμαστε στο δρόμο γιατί ξέρουμε καλά ότι κάθε κύκλος δραστηριοποίησης των παρακρατικών συμπίπτει μ' έναν ακόμα γύρο ταξικής και κοινωνικής μας υποτίμησης. Είμαστε στο δρόμο γιατί ξέρουμε καλά ότι καμιά δίκη δεν θέλει και δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει το φασισμό και τις δεξαμενές που τον τροφοδοτούν: τις μαφίες και τους μπράβους, το ρατσισμό και τα στρατόπεδα «φιλοξενίας» (δηλαδή συγκέντρωσης) μεταναστών.

Είμαστε στο δρόμο γιατί έχουμε χίλιους λόγους και χίλιες αιτίες. Στο Περιστέρι και σε κάθε γειτονιά. Απέναντι στους φασίστες κι όσους τους κάνουν πλάτες. Και θα είμαστε στο δρόμο σ' αυτούς τους ζοφερούς καιρούς, ο ένας δίπλα στην άλλη, βγάζοντας μπροστά την συλλογική μας δύναμη!

**ΣΤΙΣ
ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ
ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ**

**ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΔΕ ΧΩΡΑΝΕ!**

Το στοιχείο το

Την νύχτα της 16ης του Οκτώβρη έξω από το παλιό εργαστάσιο Φέσσα, που τους τελευταίους 5 μήνες λειτουργεί σαν κέντρο κράτησης μεταναστών, έλαβε χώρα μια δολοφονία. Μια γυναίκα 32 χρονών από την Συρία και ο 9χρονος γιος της έπεσαν νεκροί από χτύπημα αυτοκινήτου, που παρέσυρε επίσης και την 12χρονη κόρη της που κατάφερε να επιβιώσει.

Στις περισσότερες δολοφονίες εκεί έξω το πρώτο, προφανές, ερώτημα είναι “ποιος είναι ο ένοχος”. Όχι σε όλες. Στην συγκεκριμένη, σχετικά με το ερώτημα αυτό στο δημόσιο λόγο κατάφεραν να βρουν χώρο μόνο σύντομα μισόλογα για τον 76χρονο οδηγό για τον οποίο εκκρεμεί να κριθεί αν έκρυβε δόλο -”αν και τα πρώτα στοιχεία δηλώνουν ότι πρόκειται για ατύχημα”.

Όταν είσαι νεκρή ή νεκρός χωρίς όνομα δεν έχεις καλές πιθανότητες να βρεθεί ο υπεύθυνος του θανάτου σου. Όταν στα μάτια των περισσότερων είσαι απλά ένας ακόμα απ’ αυτούς που στοιβάχθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της ηπειρωτικής χώρας.

Όταν βρίσκεσαι σε μια περιοχή όπου αγανακτισμένοι Έλληνες πατριώτες απαγορεύουν στα παιδιά των μεταναστών να πάνε στο σχολείο, γιατί αποτελούν «υγειονομική βόμβα» ή ό,τι άλλο ξερνάνε τα ανθυγιεινά, σάπια φασιστικά τους μυαλά, δεν έχεις καλές πιθανότητες να βρεθεί ο υπεύθυνος του θανάτου σου. Όταν οι καθημερινές καταγγελίες των μεταναστών για την αδιαφορία των ντόπιων οδηγών για την κίνηση των μεταναστών μπροστά στον χώρο κράτησης τους βρίσκουν τοίχους, όταν μόλις ένα μήνα νωρίτερα και καμιά 70αριά χιλιόμετρα πιο πέρα, έξω από το Κτήμα Ηρακλή, συνέβη ακριβώς αντίστοιχη περίπτωση, μ’ ένα 7χρονο κορίτσι από τη Συρία που περπατούσε μαζί με την 28χρονη μητέρα του να παρασύρονται από διερχόμενο όχημα, χωρίς κανείς να τιμωρηθεί, τότε η ασάφεια της λέξης «ατύχημα» έχει καλύτερες πιθανότητες.

Όταν η πολυδιαφιμιζόμενη ελληνική φιλανθρωπία βρίσκει τα όρια της εκεί που δεν μπορεί να υπάρξει εύκολη εκμετάλλευση, όταν η ξεφτίλα και οι σπλισμένοι μικροαστικοί φόβοι διαμορφώνουν το κυρίαρχο λεξιλόγιο, τότε οι λέξεις του δημόσιου λόγου βρωμάνε σαν τα στόματα που τις εκφέρουν -και σε τέτοια λεξιλόγια η «κοινωνική δικαιοσύνη» δεν κατέχει καλή θέση.

Όταν βρίσκεσαι σε ένα κράτος που εξαντλεί τον προοδευτισμό του σε μαλακιμένες δηλώσεις των υπαλλήλων για το πόσο ωραία περάσαν τα

ου εγκλήματος

νιάτα τους στις μαθητικές καταλήψεις και τον ανθρωπισμό του στον τρόπο που θα χρησιμοποιήσει τις μεταναστευτικές ροές για να σπρώξει φράγκα στις διαφορές άκρες του, ακριβώς όπως έκαναν και οι προηγούμενοι του, δεν έχει καλές πιθανότητες να βρεθεί ο υπεύθυνος του θανάτου σου. Όταν το μπουντρούμισμα των μεταναστών και η απογύμνωση τους από πολιτικά δικαιώματα παραμένει το κυρίαρχο σχέδιο, τα (υπερκοστολογημένα) στρατόπεδα συγκέντρωσης, αυτά που ο παλαιότερο αντιπολιτευόμενος συριζα κατακεραύνωνε ως απάνθρωπα, γίνονται μια κανονικότητα. Μια κανονικότητα που μπορεί να έχει αυτοσχέδια μονωμένες σκηνές, σάπιο φαγητό και νερό και “πρόνοια” από χέρια μπάτσων και στρατιωτών, αμπαλαρισμένες όμως με ανθρωπιστικές ρητορείες της δεκάρας.

Όταν μεγαλώνεις μέσα σ’ ένα πόλεμο μπορεί να βρεθείς στη δυσάρεστη θέση να τον κουβαλές μαζί σου –και να ανακαλύπτεις και άλλους τρόπους εκδήλωσής του. Όταν οι διακρατικοί ανταγωνισμοί μέσα στο περιβάλλον της κρίσης λύνουν όλο και πιο ξεδιάντροπα τους λογαριασμούς τους με νεκρούς, μια-δυο δολοφονίες στα μάτια πολλών μπορεί να ‘ναι και μια υποσημείωση. Κάτι σε στυλ shit happens.

Την νύχτα της 16ης του Οκτώβρη, εκατοντάδες έγκλειστοι μετανάστες βγήκαν απ’ το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Φέσσα, αυτό που τα καθεστωτικά μήνια επιμένουν ακόμα να αποκαλούν «δομή φιλοξενίας», και επιτέθηκαν στο οδηγό του αυτοκινήτου και την αστυνομία που ήρθε να «διαφυλάξει την τάξη». Έκαψαν το αυτοκίνητο του και επιτέθηκαν στα περιπολικά. Και έκαναν καλά, αν και το τελευταίο πράγμα που έχουν ανάγκη είναι μια επιβράβευση.

Το έγκλημα είναι πριν απ’ όλα το ίδιο το μπουντρούμισμα και η απαγόρευση των μεταναστών, είναι η ίδια η σιωπή και η ίδια χαζοχαρούμενη φλυαρία που τα σκεπάζει –ακόμα και τις μέρες που δεν κουβαλάνε πάνω τους αίμα.

Και οι ένοχοι είναι πολλοί και το έγκλημα είναι διαρκές, σχεδόν στοιχείο της κανονικότητας. Είναι απαραίτητο να καταλάβουμε ότι αυτό το έγκλημα στο βάθος του μας σημαδεύει όλους όσους είμαστε κομμάτι της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Και είναι επείγον να αποδείξουμε έμπρακτα και οργανωμένα ότι το έχουμε καταλάβει.

Η κατάληψη Παπουτσαδικο μετράει πεντέμη χρόνια ζωής. Σ' αυτά τα πεντέμη χρόνια πρόλαβε και έκανε πολλά: πρόβαλε ντοκμαντέρ κι έκανε διαδήλωση για τους «τρελούς» αυτής της κοινωνίας, στάθηκε με κάθε δυνατό μέσο στο πλευρό των μεταναστών εργατών, έκανε σημείο αναφοράς -παρέα με τον Υπόγειο Έχο- το παρατημένο μπασκετάκι στην Αγία Μαρίνα ανοίγοντας χώρο για τους χιτσοπάδες και τα αλάνια της ευρύτερης γειτονιάς του Χαϊδαρίου.

Πάνω απ' όλα όμως, η κατάληψη Παπουτσαδικο αναδείχθηκε όλα αυτά τα χρόνια σε έναν από τους πιο φιλόξενους χώρους στην πόλη για όσους και όσες, ενάντια στις κανονικότητες του εμπορεύματος, επιλέγουν να χτίσουν τη ζωή τους με έναν ανταγωνιστικό τρόπο. Πλήθος συλλογικότητων βρήκαν στέγη, δεκάδες δίγ σχήματα βρήκαν χώρο και χρόνο έκφρασης, και εκατοντάδες συντροφοί και συντρόφισσες -κόρια από τις γειτονίες της Δυτικής Αθήνας- βρήκαν ένα σημείο συνάντησης ανοιχτό σε κάθε είδους προοπτικές και πειραματισμούς. Ανάμεσα σε όλα αυτά τα διαφορετικά υποκείμενα βρεθήκαμε και εμείς, το antifa live, βρίσκοντας χώρο, ειδικά τους χειμερινούς μήνες, να διοργανώσουμε από κοινού events και live σαν και αυτό στις 29/10. Ένα live που αν και ήταν προγραμματισμένο να πλαισιώσει την έκδοση «Open Mics» στην πορεία απόκτησε και άλλα χαρακτηριστικά που σχετίζονται με τις επιθέσεις που οι καταλήψεις, και ειδικά το Παπουτσαδικο, βρίσκονται καθημερινά αντιμέτωπες. Όσοι/ες έχουν αφιερώσει έστω και λίγο χρόνο από τη ζωή τους σε τέτοιου είδους κινηματικές υποδομές, όσοι/ες έχουν σκουπίσει τα χαράματα μετά από κάποιο live ή έχουν ξενυχτήσει σε κάποια περιφρούρηση, μάλλον γνωρίζουν καλά σε τι αναφερόμαστε. Οι καταλήψεις, την ίδια στιγμή που γεμάτες γενναοδωρία ανοίγουν τις πόρτες τους και την καρδιά τους για να αγκαλιάσουν τους περισσότερο ή λιγότερο ορκισμένους εχθρούς αυτού του σάπιου κόσμου, βρίσκονται διαρκώς εκτεθειμένες σε κάθε λογής κακόβουλες,

ΤΟ
ΠΑΠΟΥΤ

ΑΠΕΙΛΕΣ

σπύδι

επιθέσεις. Κι αν η απειλή μπάτσων και ρουφιάνων, φασιστών και παρακρατικών αποτελούν πια κομμάτι της γνώριμης νόρμας κάθε κατεληγμένου χώρου, στο πλάι της πάντα υπάρχει εκείνη του ιδιοκτήτη: του πανεπιστημίου, του δημόσιου οργανισμού, του μεμονωμένου νοικοκυριού που προτιμώντας ένα ερεπωμένο κτίριο από ένα χώρο ζωής, κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να κάνουν το βίωτο καταληψιών αβιώτο. Ένας πόλεμος χαμηλής ή υψηλότερης έντασης που όταν δε σημαίνει την άμεση καταστολή της κατάληψης, μεταφράζεται σε καταγγελίες, αγωγές, και μηνύσεις που παρεμποδίζουν τη λειτουργία του χώρου.

Η κατάληψη Παπουτσάδικο βρίσκεται αντιμέτωπη με μια τέτοια επίθεση• που αφορά την ηλεκτροδότηση του κτιρίου. Η πολιτικά σωστή πλήθος δραστηριοτήτων του κατάληψης που έκανε εφικτό πριν λίγους μήνες τέλος, χάρη στους «συνεπείς υπαλλήλους» της ΔΕΔΔΗΕ. Αυτό σημαίνει πως όλα αυτά τα τετραγωνικά που καλύπτει το Παπουτσάδικο. Πράγμα που έχει ήδη γίνει θεωρητικά από τους συντρόφους του Παπουτσάδικου, αλλά προκειμένου να γίνει πράξη απαιτεί από τους όλους και όλες γνωρίζουμε: χρήματα και κόπο.

Το antiifa live στις 29/10 είναι μια από τις πολλές προσπάθειες που γίνονται από τους πολλούς συντρόφους για να καλυφθούν κάποιες από τις παραπάνω ανάγκες. Πέρα όμως από μια κίνηση άμεσης οικονομικής στήριξης σε έναν χώρο, σε μια κατάληψη που καταφέρει να μας κάνει να την νιώσουμε σαν το σπίτι μας. Γνωρίζουμε πως αυτή η εκ μέρους μας πράξη αλληλεγγύης είναι μάλλον ελάχιστη. Αλλά είμαστε βέβαιοι/ες πως οι αλληλέγγυοι/ες είναι πολύ περισσότεροι από εμάς. Και τελικά αυτό είναι το διαρκώς ανοιχτό στοιχείο που κάθε απειλή και κάθε επίθεση να τρομάζουν και να σκορπούν την απογοήτευση να γίνονται αποφασιστική για πιο στοχευμένη, πιο οργανωμένη πιο αποφασιστική πολιτική δράση, μέσα κι έξω από τις κατάληψεις.

είται

“Σάουθχολ, Δυτικό Λονδίνο, Ιούλιος του 1981”

«Το βράδυ της παρασκευής, λεωφορεία γεμάτα skinheads έφτασαν για μια συναυλία pop μουσικής στο Σάουθχολ. Τα προβλήματα άρχισαν σύντομα. Μια ομάδα από skinheads χτύπησαν τη γυναίκα του ιδιοκτήτη ενός ασιατικού καταστήματος και έσπασαν τα τζάμια μερικών άλλων. Από τον μπαρμπα της ταβέρνας όπου γινόταν η συναυλία ειπώθηκε: «Ένα συγκρότημα πραγματικά ξεσήκωσε το κοινό με φασιστικούς χαιρετισμούς και βρετανικά εμβλήματα. Απ' έξω, εκατοντάδες ασιατές νεολαίοι βγήκαν στους δρόμους και πολιορκούσαν την ταβέρνα. Μόνο μερικοί αστυνομικοί βρίσκονταν σε αυτό το σημείο, κι έτσι, στις 10 το βράδυ, η ταβέρνα καγόταν από βόμβες μολότωφ. Οι skinheads αποχώρησαν με τη συνοδεία της αστυνομίας». Ο σύζυγος της γυναίκας που χτυπήθηκε είπε: «Ό,τι και να έκαναν τα παιδιά ήταν καθαρή αυτοάμυνα. Ήταν απόκλιση της επιθεσης. Δεν θα γίνει καμία τρελή ενέργεια από τον κόσμο μας, αλλά εάν έλθει κανείς τάλι και προσπαθήσει το ίδιο πράγμα, ο Θεός να τον φυλάει. Μπορούμε να ελέγξουμε τα παιδιά μας μέχρι αυτό το σημείο, αλλά όχι παραπάνω. Η ασιατική νεολαία έκανε καθαρά ότι το Σάουθχολ είναι μια περιοχή απροσβέλυτη για φασίστες».

* αυτά και περισσότερα, στο AntifaKaffe του antifaLAB (EMPI - είσοδος από Στουρνάρη), κάθε Σάββατο από τις 8 ως τις 11.

Ο αντιφασισμός είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την καθημερινότητα της εργατικής τάξης - ενός κόσμου πολυεθνικού. Αντιθέτως, τα κοινοβούλια, οι φιλάνθρωποι κι οι διανοούμενοι δεν έχουν να μας προσφέρουν τίποτε πέρα από την υποκρισία τους. Γιατί είναι οι καθημερινές συγκρούσεις, η αξιοπρέπεια ενάντια στο αφεντικό, η αποφυγή μιας εξακριβωσης από μπάτσο, η μουσική και οι βαμμένοι τοίχοι από το Λονδίνο του '80 ως τη Φωκίωνος Νέγρη και την πλατεία Αμερικής, που δηλώνουν τη διαρκή παρουσία μιας τάξης ενάντια στα αφεντικά και τους φασίστες. Συνήθως κρυφά, συνήθως υπόγεια, και κάποιες φορές με εκρήξεις...

ANTIFA LIVE

SOLE & DJ PAIN (US) | TNT |
ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ | TE PAVARURIT |
ΣΑΒΒΑΤΟ 21:00
29/10

το **σάββατο στις 29/10** σε γνώριμα λιμέρια
με καλλιτέχνες και συντρόφισσες/ους
που έχουμε βρεθεί ξανά.
στη φιλόξενη γειτονιά του χαϊδαρίου
για την οικονομική υποστήριξη και πρωτίστως
για μια **δήλωση πολιτικής στήριξης**
στην κατάληψη του Παπουτσάδικου.
μαζί με τους sole+dj pain, τον παράξενο,
τον tnt και τους te pavarurit
(και μαζί με μία νέα έκδοση) .
19ο λοιπόν, **antifa live** και συνεχίζουμε...

antifa
LIVE

